31988L0357

4.7.1988. SLUŽBENI LIST EUROPSKIH ZAJEDNICA L 172/1

DRUGA DIREKTIVA VIJEĆA

od 22. lipnja 1988.

o usklađivanju zakona i drugih propisa u odnosu na izravno osiguranje osim životnog osiguranja, koja propisuje odredbe kako bi se olakšalo učinkovito ostvarivanje slobode pružanja usluga i izmjeni Direktive 73/239/EEZ

(88/357/EEZ)

VIJEĆE EUROPSKIH ZAJEDNICA,

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske ekonomske zajednice, a posebno njegov članak 57. stavak 2. i članak 66.

uzimajući u obzir prijedlog Komisije [1],

u suradnji s Europskim parlamentom [2],

uzimajući u obzir mišljenje Gospodarskog i socijalnog odbora [3];

budući da je potrebno razviti unutarnje tržište osiguranja, a da bi se postigao taj cilj, potrebno je društvima za osiguranje koja imaju sjedište u Zajednici olakšati pružanje usluga u državama članicama, što će ugovarateljima osiguranja omogućiti da se osim uslugama osiguravatelja s poslovnim nastanom u njihovoj zemlji koriste i uslugama onih osiguravatelja koji imaju sjedište u Zajednici, a poslovni nastan u drugim državama članicama;

budući da je, prema Ugovoru, po završetku prijelaznog razdoblja zabranjena svaka diskriminacija s obzirom na slobodu pružanja usluga koja se temelji na činjenici da društvo nema poslovni nastan u državi članici u kojoj pruža usluge; budući da se ova zabrana odnosi na usluge koje pruža bilo koji poslovni nastan u Zajednici, bez obzira je li to sjedište društva ili su to zastupništvo ili podružnica;

budući da je iz praktičnih razloga potrebno definirati pružanje usluga vodeći računa o osiguravateljevom poslovnom nastanu, kao i o mjestu gdje se nalazi rizik; budući da je stoga potrebno donijeti definiciju gdje se nalazi rizik; budući da je nadalje potrebno razlikovati poslove koji se obavljaju na temelju slobode poslovnog nastana od poslova koji se obavljaju na temelju slobode pružanja usluga;

budući da je potrebno nadopuniti Prvu direktivu Vijeća 73/239/EEZ od 24. srpnja 1973. o usklađivanju zakona i drugih propisa koji se odnose na osnivanje i obavljanje poslova izravnog osiguranja osim životnog osiguranja [4], dalje u tekstu „Prva direktiva", kako je zadnje izmijenjena Direktivom 87/343/EEZ [5], posebno radi preciznog utvrđivanja ovlasti nadzornih tijela i sredstava za nadzor; budući da je nadalje potrebno donijeti posebne odredbe o osnivanju, obavljanju i nadzoru poslova u okviru slobode pružanja usluga;

budući da bi ugovaratelji osiguranja koji, s obzirom na svoj status, veličinu i vrstu osiguranog rizika, nemaju potrebu za posebnom zaštitom u državi u kojoj se nalazi rizik, trebali uživati punu slobodu odabira na što širem tržištu osiguranja; budući da je osim toga potrebno jamčiti ostalim ugovarateljima osiguranja odgovarajuću zaštitu;

budući da je, u svrhu zaštite ugovaratelja osiguranja i izbjegavanja poremećaja tržišnog natjecanja, opravdano ublažavanje pravila o neusklađenoj imovini, utvrđenih u Prvoj direktivi;

[1] SL C 32, 12.2.1976., str. 2.
[2] SL C 36, 13.2.1978., str. 14., SL C 167, 27.6.1988. i Odluka od 15. lipnja 1988. (još nije objavljena u Službenom listu).
[3] SL C 204, 30.8.1976., str. 13.
[4] SL L 228, 16.8.1973., str. 3.
[5] SL L 185, 4.7.1987., str. 72.

budući da se odredbe koje se odnose na pravo o ugovorima o osiguranju koje su na snazi u državama članicama i dalje razlikuju od države do države; budući da je u određenim slučajevima moguće prihvatiti slobodu odabira mjerodavnog prava za ugovore koje je različito od prava države u kojoj se nalazi rizik, u skladu s pravilima koja uzimaju u obzir posebne okolnosti;

budući da bi područje primjene ove Direktive trebalo obuhvatiti obvezno osiguranje, ali bi pritom trebalo zahtijevati da ugovor o takvom osiguranju bude u skladu s posebnim odredbama koje se odnose na takvo osiguranje, a koje predviđa država članica koja propisuje obvezu zaključivanja osiguranja;

budući da odredbe Prve direktive o prijenosu portfelja treba pooštriti i nadopuniti odredbama koje posebno obuhvaćaju prijenos portfelja ugovora zaključenih za pružanje usluga na drugo društvo;

budući da iz područja primjene odredbi koje se posebno odnose na slobodu pružanja usluga treba isključiti određene rizike, čiju primjenu zasada sprječavaju specifični propisi koje su donijela tijela država članica, a imajući u vidu prirodu i socijalne implikacije tih odredbi; budući da stoga ta isključenja treba preispitati nakon što ova Direktiva bude na snazi neko vrijeme;

budući da bi u interesu zaštite ugovaratelja osiguranja, država članica trebala u sadašnjoj fazi usklađivanja imati mogućnost ograničiti istodobno obavljanje poslova na temelju slobode pružanja usluga i na temelju poslovnog nastana; budući da se ova vrsta ograničenja ne može propisati ako ugovarateljima osiguranja nije potrebna ova zaštita;

budući da bi osnivanje i obavljanje poslova na temelju slobode pružanja usluga trebalo podlijegati postupcima koji jamče usklađenost društva za osiguranje s odredbama o financijskim jamstvima i uvjetima osiguranja; budući da se postupci mogu pojednostaviti u slučajevima kada poslovi u okviru slobode pružanja usluga obuhvaćaju ugovaratelje osiguranja koji s obzirom na svoj status, veličinu i vrstu osiguranog rizika ne trebaju posebnu zaštitu u državi članici u kojoj se nalazi rizik;

budući da je potrebno započeti posebnu suradnju vezano uz slobodu pružanja usluga između nadležnih nadzornih tijela države članice i između tih tijela i Komisije; budući da bi trebalo donijeti odredbe o sustavu sankcija koje će se primijeniti ako društvo koje pruža usluge nije usklađeno s odredbama države članice pružanja usluga;

budući da do daljnjeg usklađivanja tehničke pričuve trebaju podlijegati pravilima i nadzoru države članice pružanja usluga, ako pružanje usluga uključuje rizike kod kojih država primatelja usluga želi za ugovaratelje osiguranja osigurati posebnu zaštitu; budući da, ako je briga za zaštitu ugovaratelja osiguranja neopravdana, tehničke pričuve i dalje podliježu pravilima i nadzoru države članice u kojoj osiguravatelj ima poslovni nastan;

budući da u nekim državama članicama poslovi osiguranja ne podliježu nikakvom neizravnom porezu, dok većina njih primjenjuje posebne poreze i druge oblike doprinosa, uključujući dodatna davanja za tijela za naknadu štete; budući da struktura i stope ovih poreza i doprinosa znatno variraju od jedne države članice do druge; budući da je potrebno izbjeći situaciju u kojoj postojeće razlike dovode to poremećaja tržišnog natjecanja na području osiguranja između država članica; budući da bi se, do daljnjeg usklađivanja, primjenom poreznog sustava i ostalih oblika doprinosa koje propisuju države članice u kojima se nalazi rizik, trebali otkloniti takvi poremećaji i budući da države članice trebaju utvrditi metodu koja će osigurati ubiranje tih poreza i doprinosa;

budući da treba spriječiti neusklađenu primjenu ove Direktive i Direktive Vijeća 78/473/EEZ od 30. svibnja 1978. o usklađivanju zakona i drugih propisa u odnosu na suosiguranje na razini Zajednice [1], kako ne bi u svakoj državi članici postojala tri različita sustava; budući da bi stoga kriteriji koji definiraju „velike rizike" u ovoj Direktivi trebali također definirati i one rizike koji mogu biti pokriveni u okviru suosiguranja na razini Zajednice;

budući da u smislu članka 8.C Ugovora treba voditi računa o dodatnim naporima koje moraju ulagati neka gospodarstva na drugačijem stupnju razvoja; budući da je za neke države članice potrebno donijeti prijelazne odredbe koje omogućuju postupnu primjenu posebnih odredbi ove Direktive koje se odnose na slobodu pružanja usluga,

DONIJELO JE OVU DIREKTIVU:

GLAVA I.

Opće odredbe

Članak 1.

Svrha je ove Direktive:

(a) nadopuniti Prvu direktivu 73/239/EEZ;

(b) propisati posebne odredbe o slobodi pružanja usluga za društva i o vrstama osiguranja koje obuhvaća Prva direktiva.

[1] SL L 151, 7.6.1978., str. 25.

Članak 2.

Za potrebe ove Direktive:

(a) „Prva direktiva" znači:

Direktiva 73/239/EEZ;

(b) „društvo":

— za potrebe primjene glava I. i II. znači:

svako društvo koje je dobilo službeno odobrenje za rad prema odredbama iz članka 6. ili članka 23. Prve direktive,

— za potrebe primjene glava III. i V. znači:

svako društvo koje je dobilo službeno odobrenje za rad prema odredbama iz članka 6. Prve direktive;

(c) „poslovni nastan":

znači sjedište, zastupništvo ili podružnica društva, uzimajući u obzir članak 3.;

(d) „država članica u kojoj se nalazi rizik" znači:

— kod osiguranja zgrada ili zgrada i stvari koje se u njima nalaze, ako su pokriveni istom policom osiguranja, država članica u kojoj se nalazi imovina,

— kod osiguranja registriranih vozila svih vrsta, država članica u kojoj je vozilo registrirano,

— kod polica o putnom osiguranju i osiguranju od rizika na odmoru koje traju najdulje 4 mjeseca, bez obzira na vrstu osiguranja, država članica u kojoj je ugovaratelj osiguranja sklopio policu,

— u svim slučajevima koji nisu izričito obuhvaćeni u gornjim alinejama, država članica u kojoj ugovaratelj osiguranja ima uobičajeno boravište, odnosno ako je ugovaratelj osiguranja pravna osoba, država članica u kojoj se nalazi njezin poslovni nastan na kojeg se ugovor odnosi;

(e) „država članica poslovnog nastana" znači:

država članica u kojoj se nalazi poslovni nastan koji pokriva rizik;

(f) „država članica pružanja usluga" znači:

država članica u kojoj se nalazi rizik, ako ga pokriva poslovni nastan koji se nalazi u drugoj državi članici.

Članak 3.

Za potrebe Prve direktive i ove Direktive, svaka trajna prisutnost društva na državnom području države članice tretira se na isti način kao da je zastupništvo ili podružnica, čak i ako ta prisutnost nije u obliku zastupništva ili podružnice, nego je riječ samo o uredu koji vodi osoblje tog društva ili neovisna osoba koja ima stalne ovlasti djelovanja za društvo na isti način kao što bi to radilo i zastupništvo.

Članak 4.

Za potrebe ove Direktive i Prve direktive, opći i posebni uvjeti osiguranja ne obuhvaćaju specifične uvjete s kojima se u pojedinačnim slučajevima trebaju ispuniti posebne okolnosti osiguranog rizika.

GLAVA II.

Odredbe koje dopunjuju Prvu direktivu

Članak 5.

Članku 5. Prve direktive dodaje se sljedeće:

„(d) ‚veliki rizici' znači:

i. rizici razvrstani u vrste osiguranja 4, 5, 6, 7, 11 i 12 iz točke A Priloga;

ii. rizici razvrstani u vrste osiguranja 14 i 15 iz točke A Priloga, ako ugovaratelj osiguranja obavlja poslovnu djelatnost u industrijskom ili komercijalnom sektoru ili se bavi slobodnim zanimanjima, a rizici se odnose na tu djelatnost;

iii. rizici razvrstani u vrste osiguranja 8, 9, 13 i 16 iz točke A Priloga, ako ugovaratelj osiguranja prekorači ograničenje najmanje dva kriterija od tri niže navedena kriterija:

prva faza: do 31. prosinca 1992.:

— ukupni iznos bilance: 12,4 milijuna ECU-a,

— neto prihod: 24 milijuna ECU-a,

— prosječni broj zaposlenih tijekom poslovne godine: 500.

druga faza: od 1. siječnja 1993.:

— ukupni iznos bilance: 6,2 milijuna ECU-a,

— neto prihod: 12,8 milijuna ECU-a,

— prosječni broj zaposlenih tijekom poslovne godine: 250.

Ako ugovaratelj osiguranja pripada grupi za koju se sastavljaju konsolidirani financijski izvještaji u smislu Direktive 83/349/EEZ [1], tada se gore navedeni kriteriji primjenjuju na konsolidirane financijske izvještaje.

Svaka država članica može uz kategorije navedene pod točkom iii. dodati rizike koje osiguravaju strukovna udruženja, zajednički pothvati ili privremene grupacije."

[1] SL L 193, 18.7.1983., str. 1.

Članak 6.

Za potrebe primjene prvog podstavka članka 15. stavka 2. i članka 24. Prve direktive, države članice se pridržavaju Priloga 1. ovoj Direktivi u pogledu pravila usklađivanja.

Članak 7.

1. Mjerodavno pravo za ugovore o osiguranju iz ove Direktive te koje pokriva rizike koji se nalaze u državama članicama, utvrđuje se u skladu sa sljedećim odredbama:

(a) Ako ugovaratelj osiguranja ima uobičajeno boravište ili središnja uprava na državnom području države članice u kojoj se nalazi rizik, mjerodavno pravo za ugovore o osiguranju je pravo te države članice. Međutim, ako pravo dotične države članice to dopušta, stranke mogu izabrati pravo neke druge zemlje.

(b) Ako ugovaratelj osiguranja nema uobičajeno boravište ili središnja uprava u državi članici u kojoj se nalazi rizik, stranke ugovora o osiguranju mogu po vlastitom nahođenju izabrati kao mjerodavno ili pravo države članice u kojoj se nalazi rizik ili pravo zemlje u kojoj ugovaratelj osiguranja ima uobičajeno boravište ili središnju upravu.

(c) Ako ugovaratelj osiguranja obavlja djelatnost u industrijskom ili komercijalnom sektoru ili se bavi slobodnim zanimanjem, a ugovor pokriva dva ili više rizika vezana uz ove djelatnosti koji se nalaze u raznim državama članicama, tada se slobodni izbor mjerodavnog prava za ugovore proširuje na prava tih država članica u kojima se nalazi rizik ili na pravo zemlje u kojoj ugovaratelj osiguranja ima uobičajeno boravište ili središnju upravu.

(d) Bez obzira na odredbe iz podstavaka (b) i (c), ako države članice iz tih podstavaka daju veću slobodu u pogledu izbora mjerodavnog prava za ugovore, stranke mogu tu slobodu iskoristiti.

(e) Bez obzira na odredbe iz podstavaka (a), (b) i (c), ako su rizici pokriveni ugovorom ograničeni na događaje koji nastaju u jednoj državi članici koja nije država članica u kojoj se nalazi rizik, kako je definirana u članka 2. točki (d), stranke mogu uvijek izabrati pravo prve države.

(f) Za rizike iz članka 5. točke (d) podtočke i. Prve direktive, stranke mogu izabrati bilo koje pravo.

(g) Ako su u slučajevima iz podstavaka (a) ili (f) stranke odabrale jedno pravo, a svi drugi elementi relevantni za situaciju u vrijeme odabira vezani su isključivo uz jednu državu članicu, ta činjenica ne smije dovesti u pitanje primjenu obveznih propisa prema pravu te države članice, odnosno propisa od kojih se ne može odstupati na temelju ugovora prema pravu te države članice.

(h) Odabir prava iz prethodnih podstavaka mora biti iskazan dovoljno jasno ili dovoljno sigurno u okviru ugovornih odredbi ili iz okolnosti slučaja. Ako tomu nije tako, ili ako nije izvršen odabir prava, tada se na ugovor primjenjuje pravo one zemlje, koja dolazi u obzir prema gore navedenim relevantnim podstavcima, s kojom je u najbližoj vezi. Međutim, na samostalni dio ugovora koji je u bližoj vezi s nekom drugom zemljom, koja bi došla u obzir prema odredbama gore navedenih relevantnih podstavaka, iznimno se može primijeniti pravo te druge zemlje. Smatra se da je ugovor u najbližoj vezi s državom članicom u kojoj se nalazi rizik.

(i) Ako država ima više teritorijalnih jedinica od kojih svaka ima vlastite pravne norme o ugovornim obvezama, svaka će se smatrati zemljom za potrebe određivanja mjerodavnog prava prema ovoj Direktivi.

Država članica u kojoj različite teritorijalne jedinice imaju vlastite pravne norme o ugovornim obvezama, nije dužna primijeniti odredbe ove Direktive na sukob koji nastane između prava tih teritorijalnih jedinica.

2. Ovaj članak ne ograničava primjenu pravnih propisa prema mjestu gdje se sudi (*lex fori*) u situacijama kada je njihova primjena obvezna, bez obzira na pravo koje je inače mjerodavno za ugovor.

Ako pravo jedne države članice tako propisuje, obvezni propisi prema pravu države članice u kojoj se nalazi rizik, odnosno države članice koja propisuje obvezu zaključivanja osiguranja, može se primijeniti samo ako se prema pravu tih država ti propisi moraju primijeniti, bez obzira koje je pravo mjerodavno za ugovor.

Ako ugovor pokriva rizike koji se nalaze u više država članica, u smislu primjene ovog stavka, smatra se da se ugovor sastoji od više ugovora od kojih se svaki odnosi na samo jednu državu članicu.

3. Podložno prethodnom stavku, države članice na ugovore o osiguranju iz ove Direktive primjenjuju svoja opća pravila međunarodnog privatnog prava koja se odnose na ugovorne obveze.

Članak 8.

1. Prema uvjetima iz ovog članka, društva za osiguranje mogu nuditi i zaključiti ugovore o obveznom osiguranju u skladu s pravilima ove Direktive i Prve direktive.

2. Ako država članica propiše obvezu zaključivanja osiguranja, onda je ugovor ispunio ovu obvezu samo ako je on u skladu s posebnim odredbama koje se odnose na to osiguranje koje je propisala ta država članica.

3. Ako su u slučaju obveznog osiguranja pravo države članice u kojoj se nalazi rizik i pravo države članice koja propisuje obvezu zaključivanja osiguranja u suprotnosti, vrijedi pravo države članice koja propisuje obvezu.

4. (a) Podložno uvjetima iz podstavaka (b) i (c) ovog stavka, treći se podstavak članka 7. stavka 2. primjenjuje ako ugovor o osiguranju pruža pokriće u nekoliko država članica od kojih barem jedna propisuje obvezu zaključivanja osiguranja.

(b) Država članica koja na dan objave ove Direktive zahtijeva da svako društvo s poslovnim nastanom na njezinu državnom području mora ishoditi odobrenje za opće i posebne uvjete obveznog osiguranja, može, odstupajući od članaka 9. i 18., isto tako zahtijevati da ti uvjeti podliježu odobrenju i za svako društvo za osiguranje koje pruža takvo pokriće na njezinu državnom području pod uvjetima iz članka 12. stavka 1.

(c) Iznimno od članka 7., država članica može propisati da je mjerodavno pravo za ugovor o obveznom osiguranju pravo države članice koja propisuje obvezu zaključivanja osiguranja.

(d) Ako je u državi članici koja propisuje obvezno osiguranje osiguravatelj dužan prijaviti nadležnim tijelima svaki slučaj prestanka pokrića, tada se nepostojanje pokrića može primijeniti na oštećene treće osobe samo u okolnostima propisanim zakonodavstvom te države članice.

5. (a) Svaka država članica priopćava Komisiji rizike za koje je osiguranje obvezno prema njezinu zakonodavstvu, uz navođenje:

— posebnih zakonskih odredbi koje se odnose na to osiguranje,

— pojedinosti koje treba sadržavati potvrda koju osiguravatelj mora izdati osiguraniku, ako ta država članica zahtijeva dokaze da je obveza zaključivanja osiguranja izvršena. Svaka država članica može tražiti da ova potvrda sadrži i izjavu osiguravatelja da je ugovor u skladu s posebnim uvjetima koji vrijede za to osiguranje.

(b) Komisija objavljuje pojedinosti iz podstavka (a) u Službenom *listu Europskih zajednica*.

(c) Svaka država članica, kao dokaz o tome da je ispunjen uvjet obveze zaključivanja osiguranja, prihvaća potvrdu čiji je sadržaj u skladu s drugom alinejom podstavka (a).

Članak 9.

1. Posljednji podstavak članka 9. i posljednji podstavak članka 11. stavka 1. Prve direktive zamjenjuju se sljedećim:

„Međutim, informacije iz točaka (a) i (b) koje se odnose na opće i posebne uvjete i premijske cjenike nisu potrebne u slučaju rizika iz članka 5. točke (d)."

2. Članak 8. stavak 3. i članak 10. stavak 3. Prve direktive zamjenjuju se sljedećim:

„3. Ovo usklađivanje ne sprječava države članice da zadrže ili uvedu zakone i druge propise posebno vezano uz potrebu da rukovoditelji i direktori budu tehnički osposobljeni, i uz odobrenje statuta društva, općih i posebnih uvjeta osiguranja, premijskih cjenika i svih ostalih dokumenata koji su potrebni za pravilnu provedbu nadzora.

Međutim, u pogledu rizika iz članka 5. točke (d), države članice ne smiju propisati odredbe kojima se zahtijeva odobrenje i sustavno obavješćivanje o općim i posebnim uvjetima osiguranja, premijskim cjenicima, obrascima i ostalim tiskanim dokumentima koje društvo namjerava koristiti u poslovanju s ugovarateljima osiguranja. Mogu zahtijevati samo nesustavno obavješćivanje o ovim uvjetima i ostalim dokumentima, u svrhu provjere usklađenosti sa zakonima i drugim propisima o takvim rizicima, s time da takav zahtjev ne smije predstavljati preduvjet da bi društvo moglo obavljati poslove.

U pogledu rizika iz članka 5. točke (d), države članice ne mogu zadržati ili uvesti prethodno obavješćivanje ili odobrenje predloženog povećanja premijskih stopa, osim kao dio općeg sustava kontrole cijena.

Ovo usklađivanje ne sprječava države članice da podvrgnu društva, koja podnose zahtjev za odobrenje za rad ili su dobila odobrenje za rad za vrstu osiguranja 18 iz točke A Priloga, provjerama izravnih ili neizravnih sredstava što se tiče osoblja i opreme, uključujući osposobljenost medicinskih timova i kvalitetu opreme koju društva imaju na raspolaganju kako bi mogla ispuniti svoje obveze koje proizlaze iz te vrste osiguranja."

Članak 10.

Članku 19. Prve direktive dodaje se sljedeći stavak:

„3. Svaka država članica poduzima sve potrebne mjere kako bi osigurala da tijela nadležna za nadzor društava za osiguranje imaju ovlasti i sredstva potrebna za nadzor poslova društava za osiguranje s poslovnim nastanom

na njezinu državnom području, uključujući i poslove koje obavljaju izvan tog područja, u skladu s direktivama Vijeća koje uređuju te poslove i o provedbi istih.

Ove ovlasti i sredstva moraju prije svega omogućiti nadzornim tijelima da:

— postave detaljne upite u vezi s položajem društva i njegovog cjelokupnog poslovanja, između ostalog:

  — prikupljanjem informacija ili traženjem predočavanja dokumenata u vezi poslova osiguranja,

  — provođenjem izravnog nadzora u prostorijama društva,

— poduzmu sve mjere prema društvu koje su prikladne i potrebne kako bi se osiguralo da poslovanje društva ostane u skladu sa zakonima i drugim propisima kojih se društvo treba pridržavati u svakoj državi članici, a posebno s planom poslovanja, ako je ovaj i dalje obvezan, te da bi se spriječile ili otklonile nepravilnosti štetne za interes ugovaratelja osiguranja,

— osiguraju provedbu mjera koje zahtijevaju nadzorna tijela, ako je potrebno prisilno, a eventualno i sudskim putem.

Države članice mogu isto tako predvidjeti mogućnost da nadzorna tijela zatraže sve informacije o ugovorima koje imaju posrednici.”

Članak 11.

1. Članak 21. Prve direktive se briše.

2. Svaka država članica, prema uvjetima koji su utvrđeni nacionalnim pravom, daje odobrenje društvima s poslovnim nastanom na njezinu državnom području da prenesu cijeli ili dio svojeg portfelja ugovora za koje ta država predstavlja državu članicu u kojoj se nalazi rizik na društvo preuzimatelja s poslovnim nastanom u toj istoj državi članici, ako nadzorna tijela države članice u kojoj se nalazi središnja uprava društva preuzimatelja potvrde da to društvo posjeduje potrebnu granicu solventnosti, nakon uzimanja prijenosa u obzir.

3. Svaka država članica, prema uvjetima koji su utvrđeni nacionalnim pravom, daje odobrenje društvima s poslovnim nastanom na njezinu državnom području da prenesu cijeli ili dio svojeg portfelja ugovora zaključenih prema uvjetima iz članka 12. stavka 1. na društvo preuzimatelja s poslovnim nastanom u državi članici pružanja usluga, ako nadzorna tijela države članice u kojoj se nalazi središnja uprava društva preuzimatelja potvrde da to društvo posjeduje potrebnu granicu solventnosti, nakon uzimanja prijenosa u obzir.

4. Svaka država članica, prema uvjetima koji su utvrđeni nacionalnim pravom, daje odobrenje društvima s poslovnim nastanom na njezinu državnom području da prenesu cijeli ili dio svojeg portfelja ugovora zaključenih prema uvjetima iz članka 12. stavka 1. na društvo preuzimatelja s poslovnim nastanom u istoj državi članici, ako nadzorna tijela države članice u kojoj se nalazi središnja uprava društva preuzimatelja potvrde da to društvo posjeduje potrebnu granicu solventnosti, nakon uzimanja prijenosa u obzir te ako u državi članici pružanja usluga ispuni uvjete iz članaka 13. do 16.

5. U slučajevima iz stavaka 3. i 4., nadzorna tijela države članice u kojoj društvo prenositelj ima poslovni nastan odobravaju prijenos nakon dobivanja suglasnosti nadzornih tijela države članice pružanja usluga.

6. Ako država članica prema uvjetima utvrđenim nacionalnim pravom, daje odobrenje društvima s poslovnim nastanom na njezinu državnom području da prenesu cijeli ili dio svojeg portfelja ugovora na društvo preuzimatelja s poslovnim nastanom u nekoj drugoj državi članici, a to nije država članica pružanja usluga, ona osigurava da su ispunjeni sljedeći uvjeti:

— nadzorna tijela države članice u kojoj se nalazi središnja uprava društva preuzimatelja potvrde da to društvo posjeduje potrebnu granicu solventnosti, nakon uzimanja prijenosa u obzir,

— s ovim je suglasna država članica u kojoj društvo preuzimatelj ima poslovni nastan,

— društvo preuzimatelj u državi članici pružanja usluga ispunjava uvjete iz članaka 13. do 16., pravo ove države članice predviđa mogućnost takvog prijenosa te je dotična država članica suglasna s prijenosom.

7. Prijenos odobren u skladu s ovim člankom objavljuje se u državi članici u kojoj se nalazi rizik pod uvjetima utvrđenim nacionalnim pravom. Takav prijenos ima automatski učinak u odnosu na ugovaratelje osiguranja, osiguranike i sve ostale osobe koje imaju prava i obveze na temelju prenesenih ugovora.

Ova odredba ne dovodi u pitanje pravo država članica da predvide ugovarateljima osiguranja mogućnost otkazivanja ugovora u nekom određenom roku nakon prijenosa.

GLAVA III.

Posebne odredbe vezane uz slobodu pružanja usluga

Članak 12.

(1) Odredbe iz ove glave primjenjuju se kada društvo, preko poslovnog nastana u državi članici, pokriva rizik koji se nalazi, u smislu članka 2. točke (d), u drugoj državi članici; ta druga država je država članica pružanja usluga za potrebe ove glave.

(2) Odredbe iz ove glave ne primjenjuju se na poslove, društva i institucije na koje se ne primjenjuje Prva direktiva, niti na rizike koje pokrivaju institucije prema javnom pravu iz članka 4. iste Direktive.

Odredbe iz ove glave ne primjenjuju se na ugovore o osiguranju koji pokrivaju rizike razvrstane pod sljedećim brojevima točke A Priloga Prvoj direktivi:

— broj 1:

u odnosu na nezgode na radu,

— broj 10:

osim odgovornosti prijevoznika,

— broj 12:

u odnosu na brodice na motorni pogon i brodice koje prema odredbama dotične države članice u vrijeme objave ove Direktive podliježu istim propisima kao cestovna motorna vozila,

— broj 13:

u odnosu na građanskopravnu odgovornost od nuklearne štete i odgovornost od farmaceutskih proizvoda,

— brojevi 9 i 13:

u odnosu na obvezno osiguranje u graditeljstvu.

Ove će iznimke preispitati Vijeće najkasnije do 1. srpnja 1998.

3. Do daljnjeg usklađivanja iz članka 7. stavka 2. točke (c) Prve direktive, Savezna Republika Njemačka može zadržati zabranu da na njezinu državnom području društva na temelju slobode pružanja usluga ne mogu obavljati poslove zdravstvenog osiguranja istodobno s drugim vrstama osiguranja.

Članak 13.

Zakonodavstvo država članica predviđa da društvo s poslovnim nastanom u jednoj državi članici može, na temelju slobode pružanja usluga u toj državi članici, pokrivati najmanje sljedeće rizike:

— velike rizike prema definiciji iz članka 5. točke (d) Prve direktive,

— rizike, osim onih definiranih u članku 5. točki (d) Prve direktive, koji spadaju u vrste osiguranja za koje dotični poslovni nastan nema odobrenje.

Članak 14.

Svako društvo koje namjerava pružati usluge najprije obavještava nadležna tijela države članice u kojoj se nalazi sjedište, te prema potrebi, države članice poslovnog nastana, i navesti državu članicu ili države članice na čijem državnom području namjerava pružati usluge te vrstu rizika koje namjerava pokrivati.

Ova tijela mogu zahtijevati dostavljanje informacija ili dokaza iz članka 9. ili članka 11. Prve direktive.

Članak 15.

1. Podložno odredbama članka 16., svaka država članica na čijem državnom području društvo namjerava pružati usluge, može pristup takvoj djelatnosti uvjetovati upravnim odobrenjem. U tu svrhu može zahtijevati da društvo:

(a) dostavi potvrdu koju su izdala nadležna tijela države članice u kojoj se nalazi sjedište kojom se potvrđuje da za obavljanje poslova društvo posjeduje minimalnu granicu solventnosti izračunatu u skladu s člancima 16. i 17. Prve direktive, te da odobrenje za rad iz članka 7. stavka 1. navedene Direktive omogućuje društvu obavljanje poslova izvan države članice poslovnog nastana;

(b) dostavi potvrdu koju su izdala nadležna tijela države članice poslovnog nastana u kojoj su navedene vrste osiguranja za koje društvo ima odobrenje za rad i kojom se potvrđuje da se ta tijela ne protive da društvo pruža usluge;

(c) dostavi plan poslovanja koji obuhvaća sljedeće pojedinosti:

— vrstu rizika koje društvo namjerava pokrivati u državi članica pružanja usluga,

— opće i posebne uvjete osiguranja koje će koristiti,

— premijske stope koje društvo namjerava primjenjivati za svaku vrstu osiguranja,

— obrasce i ostale tiskane dokumente koje namjerava koristiti u poslovanju s ugovarateljima osiguranja ako se oni zahtijevaju i od društava koja ondje imaju poslovni nastan.

2. Nadležna tijela države članice pružanja usluga mogu zahtijevati da im se pojedinosti iz stavka 1. točke (c) dostave na službenom jeziku te države.

3. Nadležna tijela države članice pružanja usluga imaju na raspolaganju razdoblje od šest mjeseci od primitka dokumenata iz stavka 1. za izdavanje ili odbijanje izdavanja odobrenja za rad, ovisno o tome jesu li pojedinosti iz plana poslovanja koji je društvo dostavilo u skladu s mjerodavnim zakonima i drugim propisima te države.

4. Ako nadležna tijela države članice pružanja usluga nisu donijela odluku do isteka roka iz stavka 3., smatra se da je izdavanje odobrenja za rad odbijeno.

5. Svaka odluka o odbijanju izdavanja odobrenja za rad ili potvrde iz stavka 1. točke (a) ili (b) mora biti detaljno obrazložena i priopćena dotičnom društvu.

6. Svaka država članica predviđa mogućnost pokretanja sudskog postupka protiv odluke o odbijanju izdavanja odobrenja za rad ili potvrde iz stavka 1. točke (a) ili (b).

Članak 16.

1. Svaka država članica na čijem državnom području društvo namjerava pružati usluge pokrića rizika iz članka 5. točke (d) Prve direktive zahtjeva da društvo:

(a) dostavi potvrdu koju su izdala nadležna tijela države članice u kojoj se nalazi sjedište kojom se potvrđuje da za obavljanje poslova posjeduje minimalnu granicu solventnosti izračunatu prema člancima 16. i 17. Prve direktive, te da odobrenje za rad u skladu s člankom 7. stavkom 1. navedene Direktive omogućuje društvu obavljanje poslova izvan države članice poslovnog nastana;

(b) dostavi potvrdu koju su izdala nadležna tijela države članice poslovnog nastana u kojoj su navedene vrste osiguranja za koje društvo ima odobrenje za rad i kojom se potvrđuje da se ta tijela ne protive da društvo pruža usluge;

(c) navede vrste rizika koje namjerava pokrivati u državi članici pružanja usluga.

2. Svaka država članica predviđa pravo obraćanja sudu u slučaju odbijanja izdavanja potvrde iz stavka 1. točke (a) ili stavka 1. točke (b).

3. Društvo može započeti s radom od dana kada su nadležna tijela države članice pružanja usluga u posjedu dokumenata iz stavka 1.

4. Ovaj se članak primjenjuje ako država članica na čijem državnom području društvo namjerava pružati usluge pokrića drugih rizika osim onih iz članka 5. točke (d) Prve direktive, ne uvjetuje pristup obavljanju poslova izdavanjem upravnog odobrenja.

Članak 17.

1. Ako društvo iz članka 14. namjerava izmijeniti informacije iz članka 15. stavka 1. točke (c) ili članka 16. stavka 1. točke (c), te izmjene dostavlja nadležnim tijelima države članice pružanja usluga. Ove izmjene stupaju na snagu u skladu s odredbama iz članka 15. stavka 3., odnosno članka 16. stavka 3.

2. Ako društvo iz članka 14. namjerava proširiti svoje poslovanje na druge rizike osim onih navedenih u članku 5. točke (d) Prve direktive, to obavlja na način opisan u člancima 14. i 15.

3. Ako društvo iz članka 14. namjerava proširiti svoje poslovanje na rizike iz članka 5. točke (d) Prve direktive ili članka 16. stavka 4. ove Direktive, to obavlja na način opisan u člancima 14. i 16.

Članak 18.

1. Ovo usklađivanje ne sprječava države članice da zadrže ili uvedu zakone i druge propise koji se posebno odnose na odobrenje općih i posebnih uvjeta osiguranja, obrazaca i drugih tiskanih dokumenata za uporabu prilikom poslovanja s ugovarateljima osiguranja, premijskih cjenika i ostalih dokumenata koji su potrebni za pravilnu provedbu nadzora, pod uvjetom da propisi države članice poslovnog nastana ne pružaju dovoljnu razinu zaštite i da zahtjevi države članice pružanja usluga u tom pogledu ne prelaze okvire onoga što je neophodno.

2. Međutim, u pogledu rizika iz članka 5. točke (d) Prve direktive, države članice ne smiju propisati odredbe kojima se zahtijeva odobrenje ili sustavno obavješćivanje o općim i posebnim uvjetima osiguranja, premijskim cjenicima, obrascima i ostalim tiskanim dokumentima koje društvo namjerava koristiti u poslovanju s ugovarateljima osiguranja.

Mogu zahtijevati samo nesustavno obavješćivanje o ovim uvjetima i ostalim dokumentima u svrhu provjere usklađenosti sa zakonima i drugim propisima u pogledu takvih rizika, iako takav zahtjev ne smije predstavljati preduvjet da bi društvo moglo obavljati poslove.

3. U pogledu rizika iz članka 5. točke (d) Prve direktive, države članice ne mogu zadržati niti uvesti prethodno obavješćivanje ili odobrenje predloženog povećanja premijskih stopa, osim kao dio općeg sustava kontrole cijena.

Članak 19.

1. Svako društvo koje pruža usluge dostavlja nadležnim tijelima države članice pružanja usluga sve zatražene dokumente

potrebne radi provedbe ovog članka, pod uvjetom da su to dužna učiniti i društva koja ondje imaju poslovni nastan.

2. Ako nadležna tijela države članice utvrde da društvo koje pruža usluge na njezinu državnom području nije usklađeno s mjerodavnim zakonskim propisima koji su na snazi u toj državi, ta tijela zahtijevaju da dotično društvo obustavi nepravilnosti.

3. Ako društvo ne postupi prema zahtjevu iz stavka 2., nadležna tijela države članice pružanja usluga o tome obavješćuju nadležna tijela države članice poslovnog nastana. Nadležna tijela države članice poslovnog nastana poduzimaju odgovarajuće mjere kako bi se osiguralo da dotično društvo obustavi nepravilnosti. Vrsta mjera priopćava se nadležnim tijelima države članice pružanja usluga.

Nadležna tijela države članice pružanja usluga mogu se također obratiti nadležnim tijelima sjedišta društva za osiguranje, ako usluge pružaju zastupništva ili podružnice.

4. Ako društvo nastavi kršiti zakonske propise koji su na snazi u državi članici pružanja usluga, unatoč mjerama koje je poduzela država članica poslovnog nastana ili ako su se poduzete mjere pokazale kao neodgovarajuće ili ta država nije donijela mjere, onda država članica pružanja usluga može, nakon obavještavanja nadzornih tijela države članice poslovnog nastana, poduzeti odgovarajuće mjere u svrhu sprečavanja daljnjih nepravilnosti, uključujući, ako je to neophodno, zabranu zaključivanja daljnjih ugovora o osiguranju tom društvu u okviru slobode pružanja usluga na njezinu državnom području.

U slučaju rizika različitih od rizika iz članka 5. točke (d) Prve direktive, takve mjere obuhvaćaju oduzimanje odobrenja za rad iz članka 15. Države članice osiguravaju da se na njihovu državnom području može izvršiti obavješćivanje potrebno u svrhu provođenja tih mjera.

5. Ove odredbe ne utječu na pravo države članice da može sankcionirati nepravilnosti počinjene na njezinu državnom području.

6. Ako društvo koje je počinilo prekršaj ima poslovni nastan ili imovinu u državi članici pružanja usluga, nadzorna tijela te države mogu u skladu sa svojim nacionalnim zakonodavstvom primijeniti upravne sankcije propisane za taj prekršaj prisilnom provedbom nad poslovnim nastanom ili nad imovinom.

7. Sve mjere donesene u skladu sa stavcima 2. do 6. koje obuhvaćaju sankcije ili ograničenja u vezi s pružanjem usluga, moraju biti potkrijepljene jasnim obrazloženjima i priopćene dotičnom društvu. Te mjere podliježu pravu obraćanja sudovima u državi članici u kojoj ih je tijelo donijelo.

8. Ako su mjere donesene u skladu s člankom 20. Prve direktive, o njima nadležna tijela koja su ih donijela obavješćuju nadležna tijela države članice pružanja usluga koja, ako je pritom riječ o mjerama poduzetim u smislu stavaka 1. i 3. navedenog članka, poduzimaju sve korake potrebne radi zaštite interesa osiguranika.

U slučaju oduzimanja odobrenja na temelju članka 22. Prve direktive, o tome treba obavijestiti nadležna tijela države članice pružanja usluga koja će donijeti odgovarajuće mjere kako bi se spriječilo da dotični poslovni nastan zaključuje daljnje ugovore o osiguranju u okviru slobode pružanja usluga na državnom području te države.

9. Komisija Vijeću svake dvije godine podnosi izvješće sa sažetim prikazom broja i vrste slučajeva u kojima su u svakoj državi članici donijete odluke kojima se odbija izdavanje odobrenja za rad na temelju članka 15. ili su poduzete mjere u skladu sa stavkom 4. Države članice surađuju s Komisijom tako da joj dostavljaju informacije potrebne za to izvješće.

Članak 20.

U slučaju likvidacije društva za osiguranje, obveze koje proizlaze iz ugovora zaključenih tijekom pružanja usluga ispunjavaju se na isti način kao one obveze koje proizlaze iz svih ostalih ugovora o osiguranju tog društva, bez diskriminacije u vezi s državljanstvom osiguranika i korisnika osiguranja.

Članak 21.

1. Ako se osiguranje nudi u sklopu slobode pružanja usluga, prije preuzimanja bilo kakvih obveza, ugovaratelj osiguranja mora biti točno obaviješten o državi članici u kojoj je osnovano sjedište, zastupništvo ili podružnica s kojom zaključuje ugovor.

Svi dokumenti koji se izdaju ugovaratelju osiguranja moraju sadržavati informacije iz prethodnog podstavka.

Zahtjevi iz prva dva podstavka ne primjenjuju se na rizike iz članka 5. točke (d) Prve direktive.

2. U ugovoru i ostalim dokumentima koji pružaju pokriće i u ponudi osiguranja, ako je obvezujuća za ponuditelja, mora biti navedena adresa poslovnog nastana osiguravatelja koji pruža pokriće, kao i adresa sjedišta društva.

Članak 22.

1. Svaki poslovni nastan obavještava svoje nadzorno tijelo, u odnosu na poslove sklopljene u okviru slobode pružanja usluga,

o iznosu primljenih premija, bez odbitka reosiguranja, po državi članici i po podskupini osiguranja. Podskupine osiguranja definirane su kako slijedi:

— nezgoda i bolest (1 i 2),

— požar i ostala oštećenja imovine (8 i 9),

— zrakoplovno, pomorsko i transportno osiguranje (3, 4, 5, 6, 7, 11 i 12),

— opća odgovornost (13),

— kredit i jamstvo (14 i 15),

— ostale vrste (16, 17 i 18).

Nadzorna tijela svake države članice prosljeđuju ove informacije nadzornim tijelima svake države članice pružanja usluga.

2. Ako u jednoj državi članici iznos zarađenih premija poslovnog nastana iz poslova navedenih u prvom podstavku stavka 1., bez odbitka reosiguranja, premaši iznos od 2 500 000 ECU-a, onda društvo mora voditi osiguravateljno-tehnički izvještaj koji obuhvaća stavke iz Priloga 2A ili Priloga 2B, po vrstama osiguranja za tu državu članicu.

Međutim, ako iznos zarađenih premija društva, zajedno sa svim poslovnim nastanima, u državi članici iz poslova navedenih u prvom podstavku stavka 1., bez odbitka reosiguranja, premaši iznos od 2 500 000 ECU-a, tada nadzorno tijelo države članice pružanja usluga može zatražiti od nadzornog tijela države članice u kojoj se nalazi sjedište, da se ubuduće vodi osiguravateljno-tehnički izvještaj za sve poslove koje u njezinoj zemlji obavlja svaki poslovni nastan tog društva.

Osiguravateljno-tehnički izvještaj iz prvog i drugog podstavka ovog stavka, nadzorno tijelo države članice poslovnog nastana prosljeđuje nadzornom tijelu države članice pružanja usluga na zahtjev ove druge.

Članak 23.

1. Ako je za pružanje usluga potrebno odobrenje za rad države članice pružanja usluga, u tom se slučaju, do provođenja daljnjeg usklađivanja, iznos tehničke pričuve za dotične ugovore utvrđuje pod nadzorom te države članice u skladu s njezinim propisima, ili ako takvih propisa nema, u skladu s praksom uobičajenom u toj državi članici. Pokriće tih pričuva istovjetnom i usklađenom imovinom i lokalizacija te imovine podliježe nadzoru te države članice u skladu s njezinim propisima ili praksom.

2. U svim ostalim slučajevima, određivanje iznosa tehničke pričuve, pokriće iste istovjetnom i usklađenom imovinom i lokalizacija te imovine podliježe nadzoru države članice poslovnog nastana u skladu s njezinim propisima ili praksom.

3. Država članica poslovnog nastana osigurava da su tehničke pričuve, koje se odnose na sve ugovore što ih društvo zaključuje preko dotičnog poslovnog nastana, dostatne i pokrivene istovjetnom i usklađenom imovinom.

4. U slučaju iz stavka 1., država članica poslovnog nastana i država članica pružanja usluga razmjenjuju sve informacije potrebne da bi svaka mogla izvršiti svoje zadaće iz stavaka 1. i 3.

Članak 24.

Neovisno o ovoj Direktivi, države članice imaju pravo zahtijevati da društva, koja na njihovu državnom području posluju u okviru slobode pružanja usluga, pristupe i sudjeluju u bilo kojoj vrsti fonda koji jamči isplatu šteta ugovarateljima osiguranja i oštećenim trećim osobama, pod istim uvjetima kao društva koja ondje imaju poslovni nastan.

Članak 25.

Ne dovodeći u pitanje naknadno usklađivanje, svaki ugovor o osiguranju, koji je zaključen u okviru slobode pružanja usluga, podliježe isključivo neizravnom porezu i parafiskalnim davanjima na premije osiguranja u državi članici u kojoj se nalazi rizik u smislu članka 2. točke (d). Za Španjolsku to vrijedi i za zakonski propisana dodatna davanja u korist španjolskog „Consorcio de compensación de Seguros" za naknadu šteta koje nastaju u ovoj državi članici iz izvanrednih događaja.

Odstupajući od prve alineje članka 2. točke (d) i u svrhu primjene ovog članka, pokretna imovina koja se nalazi u zgradi koja je smještena na državnom području države članice, osim robe u trgovinskom prijevozu, predstavlja rizik koji se nalazi u toj državi članici, čak i ako zgrada i sadržaj zgrade nisu pokriveni istom policom osiguranja.

Mjerodavno pravo za ugovor o osiguranju prema članku 7. ne utječe na mjerodavne porezne propise.

Svaka država članica, podložno budućem usklađivanju, primjenjuje na društva koja pružaju usluge na njezinu državnom području odredbe svojeg nacionalnog zakonodavstva kojima osigurava ubiranje neizravnih poreza i parafiskalnih davanja koji su dospjeli, prema prvom podstavku.

Članak 26.

1. Rizici koji se mogu pokriti pomoću suosiguranja na razini Zajednice u smislu Direktive

78/473/EEZ jesu oni definirani u članku 5. točki (d) Prve direktive.

2. Odredbe ove Direktive u pogledu rizika iz članka 5. točke (d) Prve direktive primjenjuju se na vodećeg osiguravatelja.

GLAVA IV.

Prijelazne odredbe

Članak 27.

1. Grčka, Irska, Španjolska i Portugal, mogu primijeniti sljedeće prijelazne odredbe:

i. do 31. prosinca 1992. mogu na sve rizike primijeniti propise, osim onih za rizike iz članka 5. točke (d) Prve direktive;

ii. od 1. siječnja 1993. do 31. prosinca 1994. propisi za velike rizike primjenjuju se na rizike iz podtočaka i. i ii. članka 5. točke (d) Prve direktive; za rizike iz podtočke iii. gore navedenog članka 5. točke (d), države članice utvrđuju pragove koji se primjenjuju;

iii. *Španjolska*

— od 1. siječnja 1995. do 31. prosinca 1996. primjenjuju se pragovi prve faze opisani u članku 5. točki (d) podtočki iii. Prve direktive.

— od 1. siječnja 1997. primjenjuju se pragovi druge faze.

Portugal, Irska i Grčka

— od 1. siječnja 1995. do 31. prosinca 1998. primjenjuju se pragovi prve faze opisani u članku 5. točki (d) podtočki iii. Prve direktive,

— od 1. siječnja 1999. primjenjuju se pragovi druge faze.

Odstupanja koja su dopuštena od 1. siječnja 1995. primjenjuju se samo na ugovore koji pokrivaju rizike razvrstane u vrste osiguranja 8, 9, 13 i 16, koji se nalaze isključivo u jednoj od četiri države članice koje koriste prijelazne odredbe.

2. Do 31. prosinca 1994., članak 26. stavak 1. ove Direktive ne primjenjuje se na rizike koji se nalaze u jednoj od četiri države članice navedene u ovom članku.

U prijelaznom razdoblju od 1. siječnja 1995. rizici utvrđeni u članku 5. točki (d) podtočki iii. Prve direktive, koji se nalaze u ovim državama članicama i koje je moguće pokrivati pomoću suosiguranja na razini Zajednice u smislu Direktive 78/473/EEZ, su oni rizici koji prelaze pragove iz stavka 1. podtočke iii. ovog članka.

GLAVA V.

Završne odredbe

Članak 28.

Komisija i nadležna tijela država članica usko surađuju kako bi se olakšao nadzor izravnog osiguranja u Zajednici.

Države članice obavješćuju Komisiju o svim većim poteškoćama koje se pojavljuju prilikom primjene ove Direktive, između ostalog, ako jedna država članica utvrdi prijenos poslova osiguranja u neuobičajenom opsegu na štetu društava s poslovnim nastanom na njezinu državnom području, a na korist zastupništava i podružnica koje se nalaze na područjima s kojima ona graniči.

Komisija i nadležna tijela dotičnih država članica što prije preispituju poteškoće kako bi pronašli odgovarajuće rješenje.

Ako je potrebno, Komisija podnosi odgovarajuće prijedloge Vijeću.

Članak 29.

Komisija Vijeću redovito podnosi izvješća o razvoju tržišta osiguranja u okviru slobode pružanja usluga, počevši od 1. srpnja 1993.

Članak 30.

Ako se u Direktivi poziva na valutu ECU, njegova protuvrijednost u nacionalnim valutama, koja se primjenjuje od 31. prosinca svake godine, odgovara tečaju koji vrijedi zadnjeg dana prethodnog mjeseca listopada za koji postoji tečaj prema ECU za sve valute Zajednice.

Članak 2. Direktive 76/580/EEZ [1] primjenjuje se samo na članke 3., 16. i 17. Prve direktive.

Članak 31.

Svakih pet godina, Vijeće na prijedlog Komisije preispituje, a prema potrebi i izmjenjuje, sve iznose koji su u ovoj

[1] SL L 189, 13.9.1976., str. 13.

Direktivi izraženi u valuti ECU, uzimajući u obzir promjene u gospodarskim i monetarnim uvjetima u Zajednici.

Članak 32.

Države članice izmjenjuju svoje nacionalne odredbe kako bi se uskladile s ovom Direktivom u roku 18 mjeseci od datuma njezine objave [1] i o tome odmah obavješćuju Komisiju.

Odredbe izmijenjene u skladu s ovim člankom primjenjuju se u roku od 24 mjeseca od datuma objave ove Direktive.

Članak 33.

Po objavi ove Direktive, države članice osiguravaju da je Komisiji priopćen tekst glavnih odredbi zakona i drugih propisa koje donesu u području koje obuhvaća ova Direktiva.

Članak 34.

Prilozi su sastavni dio ove Direktive.

Članak 35.

Ova je Direktiva upućena svim državama članicama.

Sastavljeno u Luxembourgu 22. lipnja 1988.

Za Vijeće
Predsjednik
M. BANGEMANN

[1] Ova je Direktiva priopćena državama članicama 30. lipnja 1988.

PRILOG 1.

PRAVILA USKLAĐIVANJA

Valuta u kojoj se plaćaju obveze osiguravatelja određuje se prema sljedećim pravilima:

1. Ako je pokriće iz ugovora izraženo u nekoj određenoj valuti, tada se smatra da se obveze osiguravatelja plaćaju u toj valuti.

2. Ako pokriće iz ugovora nije izraženo u nekoj određenoj valuti, smatra se da se obveze osiguravatelja plaćaju u valuti države u kojoj se nalazi rizik. Međutim, u opravdanim slučajevima, osiguravatelj može odabrati valutu u kojoj je izražena premija.

   To može biti slučaj, ako je već kod sklapanja ugovora vjerojatno da će šteta biti isplaćena u valuti u kojoj je izražena premija, a ne u valuti države u kojoj se nalazi rizik.

3. Države članice mogu odobriti osiguravatelju da, u sljedećim slučajevima,

   valuta u kojoj treba pružiti pokriće bude ona koju on primjenjuje u skladu sa svojim iskustvom, ili u nedostatku takvog iskustva, valuta države u kojoj ima poslovni nastan:

   — za ugovore koji pokrivaju rizike razvrstane u vrste osiguranja 4, 5, 6, 7, 11, 12 i 13 (samo odgovornost proizvođača), i

   — za ugovore koji pokrivaju rizike razvrstane u druge vrste osiguranja gdje, ovisno o vrsti rizika, pokriće mora biti u nekoj drugoj valuti, a ne u onoj koja proizlazi iz primjene gore navedenih postupaka.

4. Ako je osiguravatelju prijavljena šteta koju treba isplatiti u nekoj određenoj valuti koja nije valuta koja proizlazi iz primjene gore navedenih postupaka, tada se smatra da se obveze osiguravatelja plaćaju u toj valuti, a posebno u valuti u kojoj je naknada štete koju plaća osiguravatelj utvrđena na temelju sudske odluke ili nagodbe između osiguravatelja i osiguranika.

5. Ako je šteta procijenjena u valuti koja je osiguravatelju poznata unaprijed, no različita je od valute koja proizlazi iz primjene gore navedenih postupaka, tada osiguravatelji mogu smatrati da se njihove obveze plaćaju u toj valuti.

6. Države članice mogu odobriti društvima da svoje tehničke pričuve ne pokrivaju usklađenom imovinom, ako bi zbog primjene gore navedenih postupaka društvo, bilo to sjedište ili podružnica, bilo prisiljeno u svrhu poštivanja načela usklađivanja držati imovinu u valuti koja ne prelazi 7 % imovine izražene u drugim valutama.

   Međutim:

   a) ako se tehničke pričuve moraju pokriti usklađenom imovinom koja glasi na grčku drahmu, irsku funtu ili portugalski eskudo, taj iznos ne smije premašiti:

      — u prijelaznom razdoblju koje ističe 31. prosinca 1992. 1 milijun ECU-a,

      — u razdoblju od 1. siječnja 1993. do 31. prosinca 1998. 2 milijuna ECU-a;

   b) ako se tehničke pričuve moraju pokriti usklađenom imovinom koja glasi na belgijski franak, luksemburški franak ili španjolsku pezetu, iznos ne smije premašiti 2 milijuna ECU-a u prijelaznom razdoblju koje završava 31. prosinca 1996.

   Po isteku prijelaznog razdoblja prema točkama (a) i (b) na ove se valute primjenjuju opći propisi, osim ako Vijeće odluči drukčije.

7. Države članice mogu odlučiti da ne zahtijevaju da društva - bez obzira je li to sjedište ili podružnica - primjenjuju načela usklađenosti, ako se obveze plaćaju u nekoj drugoj valuti, a ne u valuti jedne od država članica Zajednice, ako ulaganja u toj valuti podliježu propisima, ako valuta podliježe ograničenjima kod prijenosa ili ako iz sličnih razloga nije prikladna za pokriće tehničkih pričuva.

8. Države članice mogu odobriti društvima - bez obzira je li to sjedište ili podružnica - da ne drže usklađenu imovinu u svrhu pokrića najviše 20 % njihovih obveza u određenoj valuti.

   Međutim, ukupna imovina u svim valutama zajedno mora biti barem jednaka ukupnim obvezama u svim valutama zajedno.

9. Međutim, ako prema gore navedenim postupcima obvezu treba pokriti imovinom izraženom u valuti jedne države članice, onda države članice mogu propisati da se smatra da je zahtjev ispunjen ako je do 50 % imovine izraženo u valuti ECU.

PRILOG 2.A

Osiguravateljno-tehnički izvještaj

1. Ukupne bruto zarađene premije
2. Ukupni troškovi za štete
3. Troškovi provizije
4. Bruto tehnički rezultat

PRILOG 2.B

Osiguravateljno-tehnički izvještaj

1. Bruto premije za dvije posljednje osiguravateljne godine
2. Bruto štete u posljednjoj osiguravateljnoj godini (uključujući pričuvu na kraju osiguravateljne godine)
3. Troškovi provizije
4. Bruto tehnički rezultat